

Publicerad 2011-12-06 16:23 av Anita Brännström

Vad kan man säga mer än att NATUREN ÄR FANTASTISK

Flugsnappardöd och naturen är bara så fantastisk. (kort sann berättelse)

Detta som jag här ska berätta, hände för ett tiotal år sedan, på landet i mellersta Norrland.

Det är en av de första dagarna i juni. Man kan höra fågelkvitter från de ljust gröna nyutslagna träden och buskarna. Solen lyser dygnet runt och barnen har svårt att förstå, att de måste gå och lägga sig. Det är så ljust ute och solens strålar håller den mörka natten borta, tycker man.

Vintern har just lämnat sina spår i form av blöt och lite möjlig jord. Fjölårets leksaker och annat skräp töar fram. Det är de saker som inte hann plockas in, innan snön hastigt rasade ner över oss och naturen. Så blir det varje höst och det upprepas varje år.

Myggen har inte dykt upp ännu, men nog finns det ändå små flygfän i luften och insekter för fåglarna att äta. Jag har satt upp fem egenhändigt snickrade och målade holkar åt våra småfåglar. Den svartvita flugsnapparen anländer alltid omkring den tjugonde maj här hos oss. De återkommer till oss varje vår.

Mina fågelholkar, har alla små verandor med staket. Fåglarna gillar designen av holkarna. Det lilla staketet sitter de så bekvämt på. De till och med slåss om att hinna först. Här finns ingen bostadskö att anmäla sig till, så först till holken ...så att säga. Det är riktigt roligt att beskåda då flugsnapparna kommer. Det är om dem denna lilla berättelse handlar.

Det har gått ett par veckor sedan fåglarna flyttade in och det är en salig flygtrafik mellan våra träd och våra hus. Det står flera hus på tomten. Vi har en nybyggd timmerstuga, som är mitt i centrum av fåglarnas ut och inflygningar. Det har blivit lite varmare i luften och därmed har så även den illa beryktade myggen anlant.

Det är därför jag satt upp holkarna. Flugsnappar-paren fångar cirka femton- till tjugotusen myggor och larver per kull. Vilket utgör nästan hundratusen myggor färre på vår gård. De ni. Så, sätt upp holkar folk. Bra för oss och bra för fåglarna.

En förmiddag, när jag går upp till timmerstugan, smäller det till framför mig och en stackars liten fågel har flugit fel och kraschar rätt in i timmerstugans fönster. Han faller ner på träverandan och blir liggande där. Jag skyndar mig dit och det visar sig vara en flugsnapparhane.

Jag sätter mig ner på bron och tittar mot den närmaste fågelholken, som vi satt upp på en tanig björk. Där på holkens staket sitter honan.

För att inte störa fåglarna, går jag in i timmerstugan och ställer mig, så jag kan se ut genom fönstret. Honan kommer flygande, sätter sig på bron intill den döda fågeln. Hon tittar på hanen. Hon verkar bara konstatera, att han är död. Den rör sig inte. Innan jag gick in i stugan, kollade jag också och den var så död den kunde bli.

Jag frågade min sambo, som redan fanns i stugan. Hur ska honan klara att få mat? Det går ju inte lämna äggen. Då blir ju äggen kalla och det blir inga ungar. Ja, vi undrade båda två. Hur ska det gå?

Honan flög tillbaka till boet. Vi tog hand om den döda fågeln och med sorg i hjärtat, kom hemska tankar. Min fantasi flödade. Honan ligger kvar på äggen och där svälter hon ihjäl. De små fågelungarna kläcks fram och ingen kommer att mata de små live, som brukar vara fem till sex stycken per kull. De kommer också att svälta ihjäl.

Fy, hemska tanke.

Så fel jag hade. Nästa dag, ser jag en flugnnapparhane flyga in i holken, med näbben full av insekter.

Va? Var kom den ifrån?

Jag sätter mig ner och tittar. Jag följer hanen med blicken och jag ser att han flyger mellan två holkar. Först till den ena holken med den ensamma fågeln, nästa tur till sin egen holk, som vi spikat upp på en stor asp alldeles intill björken.

Så fantastiskt!

Dagarna går och en dag hör jag småkvitter ifrån holken, där den ensamma fågelmamman bor. Fågelungarna är kläckta. Vilken lycka!

Hanen fortsätter att mata, även nu, när ungarna har kommit. Nu byter de av varann, de två honorna och hanen. De kör skytteltrafik. Det är ett vackert skådespel vi får uppleva.

Fåglarna sitter och väntar på staketet, tills den ena matat klart. När den flyger iväg och så hoppar den andra fågeln in i holken. Så kommer den andra fågeln igen och sitter där och väntar, tills den andra kommer ut o.s.v.

Sommaren börjar ta slut och vi får uppleva det fina, i att se de små fågelungarna titta ut genom hålet och ta sin första flygtur.

Vi fick oss en fantastisk naturupplevelse. Jag är glad att jag fick närvara vid detta skådespel.

Naturen är bara så fantastisk

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Anita Brännström med Poeter.se id #37190 innehar upphovsrätten